

[Justitsministeren.]

seslovens § 6 alle Bødemaksima. Man vil derigennem forhaabentlig blive fri for en Del af de korte Frihedsstraffe, der ofte vænner til Straffen gennem smaa Doser og slaar den dømte helt ud.

Bestemmelserne i § 78 om Fortabelse af borgerlige Rettigheder er ikke blevet ændret i Landstinget. De indeholder navnlig den Fordel i Forhold til den gældende Ret, at Domstolene skal træffe Bestemmelse om Fortabelsen, samtidig med at Straffen idømmes. Ligeledes er Reglerne i § 97 om Æresoprejsning uforandrede. Den dømte faar altsaa Valget imellem at søge Æresoprejsning ved Domstolene eller gennem Justitsministeriet.

Paa Grund af de meget vide Strafferammer, der som oftest ikke har andet Minimum end vedkommende Strafarts laveste Grad, og paa Grund af Strafbedømmelsesreglerne vil der i vidt Omfang kunne tages Hensyn til alle formildende Omstændigheder, medens Forholdet nu er, at Administrationen ustandselig ved Benaadning maa bøde paa de uheldige Resultater af Straffelovens uelastiske Strafferammer. Man bliver af med forældede Forbrydelsesbegreber som Hor, Omgængelse mod Naturen og forargeligt Samliv. Ved dette Lovforslags Op-højelse til Lov faar man i det hele en tids-svarende Afgrænsning og Behandling af Forbrydelser.

I Forhold til den gældende Straffelov giver Lovforslaget en udvidet Beskyttelse af Børn mod Sædelighedsforbrydelser. Aldersgrænsen for Børn, som har ubetinget Beskyttelse, sættes i § 222 op fra 12 til 15 Aar. Og som noget nyt indføres der i § 225, 3die Stykke, Beskyttelse for unge Mennesker fra det 18de til det 21de Aar mod Forførelse af Personer af samme Køn. Efter sine Udtalelser at dømme har Hr. Svend Nielsen altsaa ikke haft Øje for denne Paragraf.

Lovforslaget indfører endvidere en mere tidssvarende Behandling og Bedømmelse af Fosterdrab, navnlig med meget lav Minimumsstraf. Minimum for Barnemord sættes ned ved § 238 fra 2 Aars Forbedringshus til 1 Maanedes Fængsel, og Minimum for Fosterdrab sættes ved § 242 ned fra 8 Maaneders Forbedringshus til 7 Dages Hæfte. Disse Nedsættelser vil forhaabentlig bevirke, at man undgaar Frifindelse i Nævningesager, hvor Nævningerne viger tilbage for at overlade det til de juridiske Dommere at idømme vedkommende en alt for høj Straf for disse Forbrydelser.

Endelig er Berigelsesforbrydelser be-

handlet paa en Maade, der bedre svarer til Nutidens Behandling af disse Forbrydelser. Den urimelige Sondring mellem simpelt og groft Tyveri efter ydre Kendemærker, navnlig efter, om Forbrydelsen er sket ved Indbrud, bortfalder. For selv det ubetydeligste Indbrud paa et Loftskammer gives efter den gældende Straffelov ingen lavere Straf end Forbedringshusarbejde; og Følgen er, at Benaadningsmyndigheden stadig maa bøde paa disse haarde Domme. Efter §§ 286 og 287 drages Grænsen mellem almindeligt Tyveri paa den ene Side og paa den anden Side groft Tyveri eller særligt undskyldige Tyverier efter mindre stive Regler, saa Domstolene ikke nødes til at idømme Straffe, som støder Retsfølelsen. Derimod er Bedrageristraffen sat op, fordi man erkender, at Bedrageri ofte er Udtryk for en langt fastere Forbrydervillie end Tyveri. Tyveri skyldes undertiden en øjeblikkelig Indskydelse, medens Bedrageri næsten altid er omhyggeligt planlagt og ofte med stor Snedighed skjult i lange Tider. Samfundsmæssigt set er Bedrageri ogsaa langt farligere end Tyveri, idet Bedrageri ofte drejer sig om meget store Værdier og medfører mange uskyldige Menneskers Ruin. Paa Berigelsesforbrydelsernes strafferetligt vigtige Omraade kommer Lovforslaget aldeles uændret tilbage fra Landstinget, hvilket er meget betydningsfuldt. Og saaledes som Lovforslaget nu i sin Helhed foreligger, anbefaler jeg det varmt til det høje Tings Vedtagelse.

Ved Lovforslagets Vedtagelse, som forhaabentlig nu umiddelbart kommer, bliver et stort Arbejde og et langvarigt Arbejde afsluttet. Den 11. August 1905 nedsatte det daværende Ministerium en Kommission til at udarbejde et nyt Straffelovforslag under daværende Landstingsmand Goos' Ledelse. Denne Kommission afgav sin Betænkning i 1912. Den 12. Oktober 1914 tillod jeg mig som daværende Justitsminister at anmode Professor Torp, som havde været holdt helt udenfor den forrige Kommission, uagtet han var Professor i Strafferet ved Universitetet, om at gennemgaa det Forslag, som indeholdtes i Betænkningen af 1912; og det paatog Professor Torp sig. Han gennemgik alene dette Forslag og afgav en Betænkning i Februar 1917. Efter Professor Torps Anmodning nedsattes under Overretssagfører Oskar Johansens Formandskab under 9. November 1917 den 2den Straffelovskommission, som afgav sin Betænkning den 12. April 1923. Og derefter var daværende Justitsminister Steincke den første til at forelægge et Re-